

Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΣΒΑΤΩΝ
ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΔΕΚΤΑΙ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΛΦΕΤΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 10
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 10

• Ο Γεάννης κι' ό Μαρης
μιλούνε κι' απορεῖς.

M.— Τὴ βλέπεις τώρα τὴν δρὰ πωγόνισε στὴ Δύσι;
Γ.— Εἰδες τὸν περογόσποδο ποῦ πρᾶμα δὲν ὅ ἀφῆσῃ;
Αὐτόνει βλέπω βρὲ Μαρῆ κι' ἀρχίζω τὰ παρών
ποῦ ὅ ἀφαιρέσῃ σίγουρα τῆς τούτης τ' δευτέρῳ,
εἰς ὡραῖς ποῦ ἡ σύζυγος προτίθεται τὰ κάρη
καπέλο μεγαλείτερο καὶ σαντεκλέρ φουστάνι,

M.— αὐτὸν δὲν κόσμος θὰ χαθῇ καὶ τρέμε ποῦ τὸν εἶδες
νὰ πέφτῃ καὶ ν' ἀπλώνεται ἀπάνου στῆς σταφίδες.

• Ήρθε στὴν τούτη σου σιμά
τὸ καῦμα τοῦ πυρόνος·
φωνὴ ἥκουσθη ἐν Ραμᾶ
κι' ἐν Δηξουρίῳ θρῆνος.

• Άν δ' Κομήτης πέργασε
χωρὶς καμμιὰ ζημία
κι' δ' ἀμαθής ἔξερασε
μέσο' στὴν ἀστρονομία,
εἴν' ἀπὸ περογόσποδο τὸ ἀμπέλια μας γηρομάτα
κι' ἀγ' δὲν μᾶς πῆρ' ἡ γαλανή μᾶς πέρον' ἡ μαυρομάτα.

• Είναι κι' αὐτὴ μιὰ συφορά
ποῦ νοῦς ἀνθρώπου φρίτιει.

Νὰ σκαπουλᾶς ἀφ' τὴν δρὰ
μανοῦ κοτὲ Κομήτη,
νὰ ζῆσι ἐνώ δὲν ἔπρεπε περσούτερο τὰ ζῆντος
κι' ἐρτούτοις τὰ μη δέντρασι κανόλου νὰ τρυγήσου.

M.— Καταλαβαίνω, Γιάννη μου τὸν πόνον σου τὸν κρύψιον,
κι' ἀφοῦ σταφίδα δὲν τρυγᾶς
τρύγα καὶ σὺ στὰς ἐκλογὰς
κανέναν ἀποψήφιον
γιὰ ταῦτα ἀντιστάθμισμα τῆς ὑλικῆς ζημίας·
δὲν εἰν' ἀνάγκη τὰ θρηγῆς ὡς δ' Ιερεμίας·
κι' ἀν ἡρθε περογόσποδος ποῦ νὰ σὲ ξεπαστρεύει·
κι' ἀν ἡ πουσαράδα σου πονῇ,
σὺ συγιστῶ ἀπομονὴ
κι' ἡ κάλπη σὲ γιατρεύει.

Καὶ προπατὸς σοῦ συνιστῶ νὰ τρέχῃς στοὺς Συλλόγους
ν' ἀκοῦς πολὺ προσεκτικὸς τοῦ "Ηρακλῆ τοὺς λόγους.

Γ.— Αὐτὸς χωρὶς τὰ μοῦ τὸ πῆς, μωρὲ Μαρῆ, τὸ κάρω,
ἀπ' δσοὺς λόγους γένοται κανένας δὲν χάνω.
γιὰ τὰ φωτίζομαι κι' ἔγω ποῦ δὲν εἰξέρω γράμματα,
πῶς πρέπει νὰ πορεύομαι συμφώνως μὲ τὰ πρόματα,
συμφώνως μὲ τὴν ἐποχὴ ποῦ σκέπτομαι καὶ κρίνω
πῶς πέφτει περογόσποδος κι' ἀπένταρος θὰ μείνω.

M.— Τώρα ποῦ δὲν θενάζουμε σκοτιόντες γιὰ σταφίδα,
στὰ κέντρα γὰρ πηγαίνουμε ν' ἀκοῦμε γιὰ πατρίδα,
ν' ἀκοῦμε πῶς θὰ σώσουμε τὸ κράτος μωρὲ Γιάννη,
π' οὔτε πεντάρα τῶμειτε, οὔτε σταφίδα κάρει,
οὔτε ποῦ τῶμειτε κανεὶς νὰ μὴν ἀποδημήσῃ,
λόγῳ τῆς ἀνορθώσεως ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ.

Γ.— Τώρα πωσικαπούλησαμε τὸ φέρο τοῦ κομῆτη,
π' ἀν ἔπεφτε μωρὲ Μαρῆ,
δὲν θὰ μᾶς ἔμενε γερή
μποτίλια μέσο' στὸ σπήτη,

τὸ ἄλλο θὰ φροντίσουμε
πασὸς καὶ φωτιστρῆς

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
γιὰ γράδας καὶ σούπαρια
ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΕΣΟΠΟΥΡΙΟΥ
νὰ τὰ προβαθύσεται

M.— Τώρα πωσκαπονλήσαμε ἀπὸ τὴν ἀσφυξία
κι' ἀπὸ κοινὴ ἀπάνου μας δὲν ἔπεστη δρά,
ἄς ἐξυμροῦν οἱ δήτορες τῆς ψήφου τὴν ἀξία
νὰ μὴ ζητᾶς σὰν ἄλλοτε γιὰ δαύτην παρᾶ.
"Ἄς ὑποδάλποντ φήτορες αἰσθήματα βρέτε Γιάννη,
ποὺ δταν βγῆτε τὸ τάλαρο, δεντίκολο τὰ κάνει!

I.—

Καὶ τέλος πάντων ἡ δρά,
ποὺ κάθε ψηλομύτο
πῶς θὰ τῆς κάψῃ τὰ σγουρά;
πολὺ τὴν ἐφοβεῖτο,
γιὰ πρώτη φαίνεται φρόνιμας μᾶς ἔκαμε τὴν χάρη
ἀπάνουνθέ μας νὰ διαβῆ χωρὶς νὰ μᾶς τρακάρη,
ἄλλα μὲ δεύτερη, Μαρῆ, ποὺ θὰ ἔσταπερδοση
δριστικῶς προτίθεται τὸ κράτος νὰ καλάσῃ
ἄν ἔως τότε δὲν βρεθῆ
νεκρὸν καὶ τεθαμμένον
κι' ἄν δὲν τὸ σβύσουν οἱ μισθοὶ^ς
τῶν προβίβαζομένων.

Μέσα στὸ φόβο τὸν τρανό,
ένα μονάχα εἴδαμε σημεῖο τοῦ Κομῆτη.
π' ἄφηστο ἔσένα ζωντανὸ
κι' ἐβούλησε τὴν Κρήτη.

Πρὸς τὰ ἔκει μωρὲ Μαρῆ
τὴ βλέπω τὴ φρόνιμα του.
Κι' ἐβγῆκε νότα φοβερὴ
μέσ' ἀπὸ τὴν δρᾶ του.
πάραπονίας ἔθνικῆς κι' ἀπελπισίας νότα
ποὺ δὲν ἔχτυπησε παλὰ σ' ὑδροκεφάλων ὕτα
κι' εἰν' εύκολο ν' ἀκούσουμε τὸ ἔθνος ἐν ἐξάφει
καὶ τότε γλαρτη σίγουρος Κομῆτης νὰ μᾶς κάψῃ.

"Ἄν δ πνοὴν ἔπέρασε χωρὶς νὰ μᾶς πειράξῃ,
οἱ ἀστρονόμοι βλέποντες στὴν Κρήτη πῶς δ' ἀράξῃ
καὶ ἡ δρᾶ θὰ κρέμεται ἀπάν' ἀπὸ τὴ Σούδα
ἔσσο ποὺ νὰ μᾶς τρίφουντες οἱ Τούρκοι τὴ μουσούνδα.

Τὸ ζῆτημα τὸ σφαλδρ
ποὺ διὰ μέσου τῶν καιρῶν,
μᾶς φέμαξε, μᾶς φτεώχυνε καὶ τόσο μᾶς ἔφτέλισε,
Κομῆτης μᾶς τὸ ἔλυσε
ποὺ ἀκυρώνει βρέτε Μαρῆ,
τὸν δρόμος τῆς πατρίδας
καὶ τὸ δευτέρον ἀφαιρεῖ
τῆς κάθε μας ἀλπίδος.

Αγά! τὴν Κρήτη τὴν κούμετη
τὸν τὴ νόμιζες παραμένη
κι' είχες μέσα σου χαρά,
πάλι τώρα, μπεζεβένη,

μᾶς τὴν ἔχουν μπεοδεμένη
στοῦ Κομῆτη τὴν δρᾶ!

"Ἄλλα τώρα πῶχοντος δλοι ἀνορθωτικὸ ιεφάλτ,
κι' εἰς διάστημα μηνῶν οἱ Ρωμαὶ γινήκαμ' ἄλλοι,
τώρα ποὺ δργανωμένοι
οἱ στρατοὶ, Μαρῆ, κι' οἱ στόλοι
τώρα πούνται γυμνασμένοι
κι' οἱ ἀπαλλαγέντες δλοι
καὶ τὸ κράτος διοικεῖται μὲ τὸ γοῦστο τοῦ Ζερμπᾶ,
τὸν τινάζουμε γιὰ χάζι τοῦ Σουλτάνου τὸ γαμπᾶ.

Τώρα πούνται κι' ἡ Τουρκία ἔσωτερωνς κομμάτια,
κι' ἀν δ χρίζας μᾶς δρβίζει
κι' δ Σεφέτ μᾶς φοβερίζει,
μᾶς τὸ κάροντ γιὰ τὰ μάτια,
τώρα πούμαστε φτιασμένοι δπωσδήποτε κι' ἐμεῖς,
πρέπει νάργονταν τὰ παιδία στὸ πεδίον τῆς τιμῆς.
κι' ἀν τὸ ζῆτημα αἰσίως πρέπει τώρα νὰ λυθῇ,
καλλιτέρα εὐκαιρία δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς δοθῇ.

Τὸ θά πῆ ἄν ἡ Ενδρωπή προστασία δὲν μᾶς δίνει;
Μήπως ἄν παλοξετάσης είναι τίποτα κι' ἐκείνη,
ποὺ μᾶς παίζει τὴ μπερδίνα μὲ τῆς νότες, βρὲ ποντέ?
Τῆς ἐδόσαμ' ἔνα θάρρος ποὺ δὲν ἔτετε ποτέ!
"Ἄν δὲν δείξουμε σὲ δαύτη πῶς μιλοῦμε σοβαρῶς
αἰσιώς μὲ τὰ ίδια θὰ περνάῃ δ καιρός..

Μὲ προβίβασμον ἀπείδους δργανώσαμε τὴ χώρα
κι' ἔχει δραφορὰ μεγάλη
τὸ πολεμικὸ μας χάλι
ἀπὸ τότες ἔως τώρα.
Κι' ἄν στὰ βάθη τῶν στρατώνων,
λοχαγοὺς ενδίσκεις μόνον
ποὺ δὲν ἔχουντες στρατό,
είναι μυστικὸ δικό μας· σ' ἄλλους δὲν τὸ λέμε' αντό!

Τώρα πούνται καθαρισμένες ἡ πολιτικὲς μας φρίκες
κι' οἰκονομικὸ φωστήρες
ἔπαφαν δχτὸ κλητῆρες
κι' ἔνα δυστὸ πταισματοδίκες,
γιὰ νὰ πάρουντες γαλόντα,
ῶς κι' οἱ ψωδοδεκανεῖς,
δύσκολα σὰν ἄλλα χρόνα
θὰ ξυλίζεται κανείς!

M.— "Ἀκούω πῶς κι' οἱ λέβητες τῶν Τούρκων οἱ παμπάλαιοι
ἐβγήκαντε στὴ θάλασσα σὰν τὴν δρᾶ τοῦ Χάλεϋ
καὶ ἀφορμὴ καλεύοντες τώρα τὸ καλοκαῖτο
νὰ βγάλουν γιὰ περίτατο στὸν Πειραιᾶ τὸ ἀσηέρι.

G.— Αὐτὸν τίζει βρέτε Μαρῆ, ποὺ κι' δ Ζερμπᾶ γυρούνει.
κι' ἄν εἴχη παπανείστε ποὺ ταντούτην ανταρεῖ,
στὰ σύριγμα την ταντούτην ανταρεῖ,
καὶ τὴν δρᾶ τοῦ Χάλεϋ θὰ γδῆσε στὰ πταιχὰ σου!

ΙΑΚΩΒΑ ΤΕΓΕΣ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΑΝΕΞΟΥΡΙΟΥ

ZIZANION

Πανηγυρικά μεθύσια
ἀπό Κάστρο μέχρι Σίσια.

Κι' ἐφέτος ὅπως πέρυσι
κι' ὅπως τὰ χρόνια τάλλα,
ἐπίτυχε τοῦ Σίσιωνε
ἡ γαιδουροκαβάλα
κι' δλον τὸ δρόμο ἔβλεπες
χαρὰ καὶ ζωηρότη
καὶ τὸ ἀλογα τοῦ Τσελεπῆ
ἐπάμανε τὴν πρώτη.

Ἐφέτο μ' ἐμιαγέψανε
οἱ Καστρινοὶ τὸ ἀηδόνια,
πούταν ὅμπρὸς κι' ἐψάλλανε
μὲ τὸν παπᾶ Κολώνια.
Μὰ κι' ἡ κυρίες Καστρινιές
μ' ἀφήσαν ἀπορία
πούχανε στὰ κεφάλια τους
τοὺν φιόκους μπαταρία.

Οἱ Περιατάδες κι' οἱ Τραυλοὶ¹
κλουμούσανε τὸ ψρόνο
νὰν τοὺς βοχτᾶ νὰ φτιάνουνε
καμίνα κάθε χρόνο.
Μ' ἀρέσανε καὶ μερικὲς
ἀπὸ τὰ Περιατά
πούτανε σὰ γλωρόψαρα
π' ὅτι τὰ βγάν' ἡ τράτα.

Περάσαμ' ἀφ' τὸν Κόλυμπο
κι' ἀπὸ τὸν Καραβάδο
κι' ἐχόρτασε τὸ μάτι μου
παποῦτσι μπατινάδο.
Οσες κοιλιές εἶναι χοντρὲς
στὸν Καραβάδο μέσα,
τὸ μπόρσι τῆς ἐχόντρυνε
ποὺ τρῶνε στὴν Ὁδέσσα.

Καραβισιάνες εἴδαμε
στὸν Αδράκι καθισμένες
ὅλες μὲ τὰ τσετσούλια τους
μοδέρνα χιενισμένες.
Κι' ἥταν καὶ μιὰ μισόκοπη
ποὺ μᾶς ἐπορατήρει
κι' τσως νὰ γύνενε γαμπρὸ
μᾶσα στὸ πανηγύρι.

"Ισταμε ποὺ τὰ φτάσουμε
πέρα στὰ Ποογεοάτα,
κανένα ἐπεισόδιο

δὲν ἔγεινε στὴ στράτα
οὔτε κανένα γάϊδαρο
τὸν εἶδα νὰ χουμάῃ
ποὺ τέτοια ἐπεισόδια
συμβαίνουνε τὸ Μάνη.

Οἱ Ποργεράδες ἥτανε
γραμμή στὰ σύνορά τους
κι' ὅλες ἡ Ποργερούδισσες
ἀφ' τὰ παράθυρά τους,
μᾶς ἔδειχναν τὴν ώμορφιά
πούχε τὸ πρόσωπό τους
κι' ἥτανε σὰν πορτογαλιές
ἀπάνου στὸν κόρπο τους.

Καὶ τοὺς Μουσάδες εἴδαμε
μ' ἀτσάκια στιβάλλα.
δεκαεννυγήτα Γιωργόπουλοι
καὶ ὁ Κοσμέτος τάλια.
Πολύ καὶ ἡ Μουσούδησες
μ' ἀρέσανε στὴ φέστα
πωῖναι νοικοκυρούνδησες
μὲ οὐλα τους τὰ σέστα.

Μὲ σέβιας ἀσηκώσανε
τὸ ψρόνο κι' οἱ Βλαχάδες
ἔπερασε ἡ ἐποχὴ²
πώκαναν τοὺς κανγάδες.
Κανγᾶς δὲν ἔγεινε κανεὶς
ὅπως ἔδω καὶ χρόνια
ἀπάνου γιὰ νὰ πιάνουνε
τὸν ψρόνον τὰ καδόνια,
Τώρα παραργατάρουνε
οἱ μένοντες ὀλίγοι,
ποιὸς ναύρη γληγορότερα
παπέρο γιὰ νὰ φύγῃ.

Κι' ἡ Βλάχες ἥταν ώμορφες
ἀπά στὸ πέργουλά τους,
π' ὅπως τὰ κομιντόρα τους
εἰν' καὶ τὰ μάγουλά τους.
Αφ' τὸ Λοιρδᾶ δὲν εἴδαμε
κανένας νὰ προβάλῃ
θὰ βάνανε βιοστικοὶ
τὸ ἀγκούρια στὸ τσουβέλι.

"Ωμορφες ιόρες εἴδαμε
κι' ἀπὸ τὰ Σιμωτάτα
καὶ τέλος ὅσες ἐπίτυχε
κι' ἀπάντενα στὴ στράτα
κι' ἀπὸ τὴν Κάτω Λειβαθῶ
κι' ἀφ' τὴν Εἰκοσιμία,
ἡ πούριβερη δὲν ἔλειπε
στεδὸν ἀπὸ πειμάρια.

"Ήταν ἡ ωρὰ ἐντεκα
πώφτισαμε στὰ Σίσια

κι' εἶχα μιὰ πεῖνα, βρὲ παιδιά,
πῶτωα κυπαρίσσια.
Κι' εἴπα τοῦν καλογήρωνε
« πατέρες ἐν Κυρίῳ,
ἄν ἔχετε ζεστὸ φωμὶ³
φέρτε κανένα δύο. »

« Φέρτε μου ποῦμαι, νησικός
νὰ φάω, θεοφόροι,
γιὰ νὰ μπορέσω ύστερα
νὰ βγάλω τὸ ἀνηφόρι. »
Καὶ μῶφερ, δ Μεθόδιος
μετὰ τοῦ Ἀκαίου,
μερίδα λίαν ἀγαθὴν
ἐντὸς τοῦ πινακίου,
μώβάλαν καὶ καλὸ πρασὶ⁴
τὰ πιῆ νὰ ξεδιψάσω
καὶ μ' ἐφερε σὲ μιὰ χαρὰ
ποὺ τοῦ κομήτη τὴν ὄρὰ
ἐγύρευα νὰ πάσω.

Τὶ καθαρὰ ποῦν' ἡ Μονή!
Τὶ θάλαμοι ὥραιοι!
Ἐφέτο δέν μ' ἐτσίμπισαν
σὰν ἄλλοτε κοραῖοι.
Ἐξαλειφτῆκαν οἱ πορηοὶ⁵
πώβόσκανε στὸ βάθος.
Ἐνας ἐβγῆκε μοναχὸ⁶
κι' ἐκεῖνος κατὰ λάθος!
Γυρίσαμ' ἀπὸ τὴ γιορτὴ⁷
κατενθουσιασμένοι,
πήγαμε γιὰ προσκύνημα
κι' ἡρθαμε μεθυσμένοι.
Αὐτὸ τὸ θεῖον ἔθιμον
εύρηκαμε στὰ Σίσια.
ἡ Θεοτόκος νὰ πριν
κι' ὁ κόσμος νὰ τὴν προσκυνᾷ
μὲ γλέντια καὶ μεθύοια.

ΣΤΟΝ ΕΚΔΟΤΗ ΤΟΥ ΠΡΕΝΤΑΝ.

"Αν μιὰ καυπιά ξαναποδογυρίσης
κι' ἐπάνω στὸ κωπάνι της τὴ στήσης
ἀμέσως σᾶν μαντάμα θὲ νὰ γείνη
βαλμένη μὲ τὸ νέο σου φιγουρίνι.

"Ἐχεις; καῦμένε, ἀπόλυτη ἔξουσία
νὰ κάνῃς ὅπως θέλεις ταῖς κυράδες,
ἄλλ' ὅχι δὰ καὶ τόση ἀναισθησία
νὰ κάνῃς τὰ κεφάλια τους ἀλλάδες!
Φάλσταφ.

ΙΑΚΩΒΛΑΤΕΙΟΣ ΠΟΥΛΟΣ
Υψηλῆτης τῆς Χειρουργικῆς ἐν τῷ Ε.
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Χειρουργοῦ Νοσοκομείου.

Δέχεται ἐν τῇ οἰκίᾳ του τοὺς ἐκ χειρουργικῶν νοσημάτων πάσχοντας.

